

Resolució 220/2019, d'11 d'abril

Número d'expedient de la reclamació: 174/2019

Administració reclamada: Ajuntament de Sant Hipòlit de Voltregà

Informació reclamada: Documentació de l'arxiu històric.

Sentit de la resolució: Inadmissió per abusiva

Resum: El to sarcàstic i ofensiu de la sol·licitud d'informació de la que acaba derivant aquesta Reclamació contamina tot el procés, tant de sol·licitud davant l'Ajuntament, com de reclamació davant la GAIP, i si bé l'Ajuntament no la va considerar abusiva per aquest motiu, la GAIP no pot deixar de fer-ho. Tot i que l'LTAIPBG i l'RGAIIP no fan esment explícit d'aquesta circumstància com a possible causa d'inadmissibilitat de les sol·licituds d'informació pública o de les reclamacions davant la GAIP, aquesta inadmissibilitat és procedent en aplicació dels principis generals de bona fe i de prohibició de l'abús de dret proclamats a l'article 111-7 del Codi Civil de Catalunya i a l'article 7 del Codi Civil espanyol, perquè la Reclamació excedeix manifestament i objectivament els paràmetres o estàndards normals d'exercici del dret d'accés a la informació pública, causant a més un dany o perjudici als altres (en aquest cas, a la reputació de la població del Voltreganès i a l'ús responsable dels recursos públics, en la mesura que obliga a dedicar part dels recursos escassos de la GAIP a tramitar i resoldre el que sembla ser un mer divertiment de la persona reclamant), sense obtenir un benefici propi (tota vegada que no sembla que l'objectiu d'una sol·licitud feta en el to sarcàstic de la que ens ocupa sigui obtenir-ne algun dels beneficis propis del dret d'accés a la informació pública).

Paraules clau: Ajuntament. Sol·licitud imprecises. Abús de dret. Arxius històrics.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 25 de març de 2019 entra a la GAIP la Reclamació 174/2019, presentada contra l'Ajuntament de Sant Hipòlit de Voltregà, en relació amb la informació indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIIP).
2. L'11 de gener de 2019 la persona reclamant exposa a l'Ajuntament de Sant Hipòlit de Voltregà: *"Vull veure l'arxiu municipal històric de l'Ajuntament del 1700 al 1765, així com els documents si hi ha de l'hospital, per tal d'examinar si la mentalitat voltreguina ja afectava a la població d'aleshores"*. I sol·licita *"Verlo lo antes possible. Por dios! Viva el rey, el orden y la ley"*. A partir d'aquesta iniciativa es creuen diverses comunicacions entre l'Ajuntament i la persona reclamant (com a mínim 13, entre el 21 de gener i el 26 de març de 2019), amb les que l'Ajuntament, després d'indicar que a l'arxiu municipal no es conserven dades mèdiques de la població,

demana reiteradament i genèricament major concreció de la sol·licitud, tot invocant l'article 28 LTAIPBG, i la persona reclamant acota la sol·licitud als documents de l'arxiu històric dels anys 1705 al 1719, reiterant-la diverses vegades, tot argumentant que sense indicacions de l'Ajuntament sobre el contingut de l'arxiu no la pot concretar més.

3. La Reclamació presentada el 25 de març de 2019 fa referència a algunes de les sol·licituds i respostes esmentades a l'antecedent anterior i manifesta que el seu objecte és l'accés a l'arxiu històric municipal per veure la documentació dels anys 1705 al 1719.
4. El 28 de març de 2019 la GAIP comunica la Reclamació a l'Ajuntament de Sant Hipòlit de Voltregà i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
5. L'1 d'abril de 2019 la GAIP rep l'informe de l'Ajuntament, que adjunta la documentació que acredita les diverses comunicacions entre la persona reclamant i l'Ajuntament arrel de la sol·licitud d'informació indicada a l'antecedent 2. L'informe argumenta que l'Ajuntament hauria consultat a la GAIP si es podia requerir major concreció davant d'una sol·licitud d'informació que demana tota la informació de diversos anys de l'arxiu històric, qüestió a la qual la Comissió hauria contestat afirmativament.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que *"Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol"*. L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com *"el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei"*. Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com *"la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a*

conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei”.

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, *“Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda”.* I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que *“El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis”.*

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: *“2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació”.*

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: *“Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.*

2. Abús de dret

El contingut literal de la sol·licitud d'informació de la que deriva la Reclamació, reproduïda a l'antecedent 2, posa de manifest el seu caràcter sarcàstic i humorístic, que fins i tot es podria considerar ofensiu per a la població del municipi. Les seves referències a la possibilitat d'examinar als registres hospitalaris una suposada mentalitat que afectaria la població del municipi porta sens dubte incorporada una acusació en termes de salut mental, que només es pot prendre per ofensiva. I les seves referències invocant déu, el rei, l'ordre i la llei difícilment presenten la seriositat mínima requerible a les iniciatives ciutadanes davant l'Administració, especialment si hom té en compte que l'article 30 de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, del règim jurídic i procediment de les administracions públiques de Catalunya, estableix que la ciutadania, en les seves relacions amb les Administracions

públiques, han d'actuar amb el respecte deguts a les persones i les institucions. En bona lògica, aquesta iniciativa havia de ser inadmesa, per abusiva, per part de l'Ajuntament.

En canvi, l'administració municipal sembla avenir-se a un llarg creuament de comunicacions amb la persona reclamant, en el que bàsicament li retreu repetidament la manca de concreció necessària per atendre la sol·licitud, requeriment que no acaba de ser atès, amb l'argument que sense tenir coneixement del contingut de l'arxiu històric no podria concretar més. En tot cas, aquest llarg creuament de comunicacions i retrets sembla més una manifestació de tossuderia i enconament compartits entre la persona reclamant i l'Ajuntament, que un comportament propi de l'exercici del dret d'accés a la informació pública.

El to sarcàstic i ofensiu de la sol·licitud d'informació de la que acaba derivant aquesta Reclamació contamina tot el procés, tant de sol·licitud davant l'Ajuntament, com de reclamació davant la GAIP, i si bé l'Ajuntament no la va considerar abusiva per aquest motiu, la GAIP no pot deixar de fer-ho. Tot i que l'LTAIPBG i l'RGAIP no fan esment explícit d'aquesta circumstància com a possible causa d'inadmissibilitat de les sol·licituds d'informació pública o de les reclamacions davant la GAIP, aquesta inadmissibilitat és procedent en aplicació dels principis generals de bona fe i de prohibició de l'abús de dret proclamats a l'article 111-7 del Codi Civil de Catalunya i a l'article 7 del Codi Civil espanyol, perquè la Reclamació excedeix manifestament i objectivament els paràmetres o estàndards normals d'exercici del dret d'accés a la informació pública, causant a més un dany o perjudici als altres (en aquest cas, a la reputació de la població del Voltreganès i a l'ús responsable dels recursos públics, en la mesura que obliga a dedicar part dels recursos escassos de la GAIP a tramitar i resoldre el que sembla ser un mer divertiment de la persona reclamant), sense obtenir un benefici propi (tota vegada que no sembla que l'objectiu d'una sol·licitud feta en el to sarcàstic de la que ens ocupa sigui obtenir-ne algun dels beneficis propis del dret d'accés a la informació pública).

Si la persona reclamant té realment interès en fer una consulta als arxius històrics, a més de demanar-ho seriosament i amb el respecte degut, hauria d'esforçar-se a concretar-ne l'objecte i la finalitat, ja que hauria de ser conscient de què accedir a documents tan antics requereix precaucions especials i l'assistència de personal expert de l'Administració, amb els costos corresponents per a l'erari públic. I l'Ajuntament també hauria de tenir en compte que l'article 28 LTAIPBG no només li permet condicionar les sol·licituds a la concreció necessària, sinó també l'obliga a prestar col·laboració a la persona reclamant per fer-ho.

3. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió d'11 d'abril de 2019, resol per unanimitat inadmetre la Reclamació 174/2019 per abusiva i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.